

πρὸ αὐτοῦ καθήμενον συγγενῆ του Μέρλον, ὅστις ἤξιου, διὰ παντός μέσου, νὰ ξεπαστρέψῃ τὴν εἰδεχθῆ ἐκείνην δυναστείαν.

Οὗτος ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ὤφειλον νὰ λησμονήσωσι τὴν παγίδα τοῦ Σικελικοῦ ἐσπερινοῦ, τῆς βοήθειά δὲ τῶν ἄλλων συνωμοτῶν τῆς Μαφίας καὶ τῶν ληστῶν, θὰ κατάρθουν εὐκολώτερον τὸ ποθοῦμενον, παρὰ μὲ τὸν ἀτελῶς ὠπλισμένον λαὸν ἐναντίον τῶν ἀνδρείων καὶ εἰς πᾶν τι ἐτοιμῶν ἐλβετικῶν ταγματῶν.

Ἄλλὰ τὰ μέσα ταῦτα οὐδόλως ἤρρεσκον εἰς τὸν τίμιον Ρωμαῖον, ἔνεκα δὲ τούτου πάλιν ἐφιλονεῖται μὲ τὸν Σαλθατόρον Μέρλον.

— Θέλεις λοιπόν, Σαλθατόρε, νὰ κηλιδώσῃς τὴν τιμὴν τῆς Σικελίας; ἀνέκραξε, μὲ ληστὰς δὲν θέλομεν νὰ ἔχωμεν τίποτε κοινόν.

Ἐπερηφάνως ἠγέρθη ὁ Μέρλος καὶ τεινῶν τὴν κατεσκληκυῖαν δεξιάν του,

— Τότε λοιπὸν λησταὶ ἦσαν καὶ οἱ προγονοὶ μας, ποῦ ἐκτύπησαν τοὺς κώδωνας τοῦ ἐσπερινοῦ, ἀπήντησε μεθ' ὀρμῆς.

— Ἐ! ἄλλοι καιροὶ καὶ ἐπομένως ἄλλα μέσα.

— Νὰ χύνεται λοιπὸν τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν ἀνωφελῶς, αὐτὸ θέλεις; Νὰ βλέπῃς τὰ παιδιὰ μας νὰ τὰ δένουν εἰς τὰ κανόνια τῶν Νεαπολιτῶν;

— Μήπως λοιπὸν ἐπιθυμεῖς νὰ εἰποῦν ὅτι οἱ Σικελοὶ ἠνώθησαν μὲ ληστὰς καὶ κλέπτας, χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ χύσουν τὸ ἴδιον αἷμα τῶν χάριν τῆς πασχούσης πατρίδος των; Ὅτι ἐμίσηθον καὶ αὐτοὶ στρατιώτας, ὅπως ἔχει ὁ Φερδινάνδος τοῦ Ἐλβετοῦς, διὰ νὰ τοῦ κρατοῦν τὸ στέμμα; Καὶ τί μισθωτοὺς θὰ ἔχωμεν ἡμεῖς; τοὺς γνωρίζεις καλά; Εἶναι ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι μὲ ὀλίγα περισσότερον χρήματα εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἐμπήξουν τὸ μαχαίρι των εἰς τὰ ἴδια μας στήθη· νὰ χαρακτηρισθῇ λοιπὸν εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ Σικελία ὡς φολεὰ δολοφόνων;

— Ἐγὼ συμμορφόνομαι μὲ τὰς περιστάσεις, πρὸς τὸν τακτικὸν αὐτὸν στρατόν, μόνον τὸ μαχαίρι τοῦ δολοφόνου ἠμπορεῖ νὰ ἀντιπαραταχθῇ, τὸ δὲ ξιφὸς μας θὰ εἶναι γελοῖον ἔμπροσθέν των... ἔπειτα ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἀνδρείοι οἱ ὅποιοι...

— Σαλθατόρε Μέρλο, διέκοψεν ὁ ἠγούμενος, κτυπήσας αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον, φύλαξε τὰς σκέψεις ταύτας διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, διὰ νὰ μὴ διαδοθῶν εἰς τὸν εὐερέθιστον λαόν, διότι μόνον εἰς τοὺς ἐχθροὺς μας θὰ ἦσαν ὠφέλιμοι.

— Συλλογίσου, φίλε μου, ἔπειτα ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν Μεσσήνην μόνον τὸ ἔργον μας, ἀνάγκη, καὶ αἱ ἄλλαι πόλεις τῆς Σικελίας νὰ συμφωνήσουν. Νὰ καὶ ὁ πατὴρ Βαρθολομαῖος, ὁ ὅποιος, ἐρχόμενος ἐκ Παλέρμου, πρόκειται νὰ μᾶς μεταδώσῃ τὸ πνεῦμα τῆς πρωτεύουσας.

— Τῆς πρωτεύουσας; ἀνέκραξε μετὰ δυσαρρεσκείας ὁ Μέρλος, τὸ Παλέρμον δὲν εἶναι παρὰ Παλέρμον, δηλαδὴ δὲν διαφέρει τίποτε ἀπὸ τὴν Μεσσήνην· πρωτεύ-

ουσιν εἰς τὴν Σικελίαν δὲν εἶναι καμμία.

— Ἐπιτρέψτε μοι νὰ ὀμιλήσω, ἤρριπεν αἰφνης ὁ ἀπεσταλμένος καλόγηρος, μετὰ καθαρᾶς φωνῆς βρυθφώνου. Τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ὁμοῦ ἠρχίσασμεν, ὁμοῦ πρέπει καὶ νὰ τελειώσωμεν· ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν νὰ προσεξήσουν διαιρέσεις, εἶναι προδόται τῆς πατρίδος. Ὅλους δευτεροῦν εἶναι τὴν σήμερον, ἀδελφοί, ἂν ἦναι πρωτεύουσα τὸ Παλέρμον ἢ ἡ Μεσσήνη· καὶ αἱ δύο εἶναι ἀδελφαί, αἱ ὅποια μόνον συνδεδεμέναι δύνανται νὰ ἐλπίσωσι τι ἐναντίον τῆς Νεαπολιτικῆς δυναστείας· ἐν ᾧ διεσπασμέναι μεταβάλλουσι τὴν Σικελίαν εἰς εἰρήπια.

— Πῶς θάρχησθε σεῖς τὸν πόλεμον εἰς ἡμᾶς; ἀδιάφορον, καθὼς καὶ εἰς σᾶς εἶναι ἀδιάφορος ὁ τρόπος μας· καὶ οἱ δύο ὅμως πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐργαζόμεθα καὶ μαζὺ πρέπει νὰ διώξωμεν τὸν ἐχθρόν. Σᾶς ἀναγγέλω λοιπὸν ὅτι ἡμεῖς εἰς τὸ Παλέρμον μετὰ μίαν ἐβδομάδα εἴμεθα ἔτοιμοι; Πόσος καιρὸς χρειάζεται διὰ τὴν Μεσσήνην;

Πάντες εἰσιώπων· οἱ μοναχοί, προσηλωμένα ἔχοντες τὰ βλέμματα εἰς τοὺς δύο ὀχλαγωγούς, ἐφαίνοντο περιμένοντες ἐξηγήσεις, ὁ δὲ Ρωμαῖος, κάτω νεύων, ἐσιώπα· ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι αὐριον, αὐτὴν ἴσως τὴν στιγμὴν, ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος, ἀλλ' ἐσιώπα· εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀγγελιοφόρον μοναχόν:

— Βεβαίως οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Παλέρμου θὰ ἐνδιαφέρονται καὶ περὶ τῆς τιμῆς τῆς Μεσσήνης, διότι καὶ αὕτη εἶναι κοινή καὶ εἰς τοὺς δύο· ἐὰν λοιπὸν ὁ Σαλθατόρος μοι ὀρκισθῇ ὅτι οἱ πολῖται τῆς Μεσσήνης δὲν τρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ πολεμήσουν παραπλευρῶς μὲ ληστὰς καὶ δολοφόνους, τότε ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμος νὰ δώσω τὸ σημεῖον τῆς ἐξεγέρσεως εἴτε αὐριον, εἴτε μετὰ μίαν ἐβδομάδα, εἴτε μετὰ ἔν ἔτος, ἀδιάφορον τοῦτο· ἐὰν ὅμως δὲν μοι ὀρκισθῇ, τότε ὅσον τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, οὔτε αὐριον, οὔτε μετὰ ἔν ἔτος θὰ τὸ κάμω.

Ὁ Σαλθατόρος ἐξανέστη μεθ' ὀρμῆς καὶ πάλλων τὸν γρόνθον του εἶπεν ἀγρίως πρὸς τὸν Ρωμαῖον:

— Ρωμαῖε! αὐτὸ εἶναι!...

— Περίμενε νὰ τελειώσω, εἶπον ὅτι ὅσον τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμέ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐγγυηθῶ· διὰ τοῦτο δότε μοι μίαν ἐβδομάδα καιρόν, ἵνα συνεννοηθῶ μὲ τοὺς φίλους μας εἰς τὸ Ταυρομένιον καὶ τὰς Μηλάς, καὶ ἐὰν ἀποφασίσουν καὶ αὐτοί, τότε δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὸ σχέδιον τοῦ Σαλθατόρου.

— Ποῖοι εἶναι οἱ φίλοι αὐτοί;

— Εἶναι ὁ μαρκήσιος δέλλα Ροβέρε εἰς τὸ Ταυρομένιον.

— Ποῖος εἶπες; Ὁ Δὸν Φίλιππος ἢ ὁ Ἰωσήφ Ρουῖσο;

— Ἐ! διάβολε, ὁ μαρκήσιος, ποῖος ἄλλος; ἀπήντησεν ὁ Ρωμαῖος τονίζων τὴν λέξιν.

— Δὲν ἀντιλέγω, ὁ μαρκήσιος θὰ μὲνη πάντοτε πιστὸς φίλος μας, ἀλλ' ἐν ὅσῳ

δὲν ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον τοῦ Παλέρμου, τὸν τίτλον τοῦτον, καταχρᾶται ὁ πρῶν ἐπιστάτης τοῦ Ἰωσήφ Ρουῖσος!

— Ἄ! τὸν σκύλο, παρενέβη λέγων ὁ Σαλθατόρος, ἀκοῦς ἐκεῖ! λέγουν μάλιστα ὅτι μεταχειρίζεται ἅν σκλάβους τοὺς χωρικοὺς του... ἀλλὰ σήμερον ἡ αὐριον...

Δὲν ἐτελείωσε τὴν ἀπειλήν.

— Εἰς Μηλάς; ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός, ἐννοεῖς βεβαίως τὸν γερω-Πετρόνε! Χμ! φίλος τῆς ἐκκλησίας δὲν εἶναι, ἀλλὰ ὡς ἐταῖρος, εἶναι ἀξιόλογος· διὰ τοῦτο εὐχαρίστως τὸν παραδεχόμεθα· σὲ παρακαλῶ μάλιστα νὰ τὸν χαιρετίσης ἐκ μέρους μου!

Ὁ Ρωμαῖος ἠγέρθη, τὸ αὐτὸ ἐπραξε καὶ ὁ μοναχός λέγων:

— Ὁ Ρωμαῖος χρειάζεται μίαν ἐβδομάδα· τὸν αὐτὸν χρόνον θέλει καὶ τὸ Παλέρμον· λοιπὸν καλὴν ἀντάμωσιν, μετὰ μίαν ἐβδομάδα.

Καὶ χαιρετῶν τὸν Ρωμαῖον:

— Ἐ! σύντροφε, τοῦ λέγει, ἀρκετὰ περὶ μενε κάτω ἡ θυγάτηρ σου, κράξε τὴν· ἔπειτα τὸ γεῦμα εἶναι ἔτοιμον καὶ θὰ κρυώσῃ... εἶναι δὲ μιὰ παροιμία ποῦ λέγει: «οὔτε τὸ φαγί, οὔτε τὰ κορίτσια νὰ μὴν ἀφίνης νὰ σὲ περιμένουν»!

Ἀνελθοῦσα ἡ Φελιτσίτα μετὰ τῆς συντρόφου τῆς εἰς τὴν μονὴν ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ φρουροῦ μοναχοῦ εἰς τὸ ἐστιατόριον, εὐρεῖαν ὑπόροφον αἴθουσαν, μὲ μέγιστον ἐξώστην πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ἐξ οὗ ἐφαίνετο, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὸ μαγευτικὸν πανόραμα τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ὅπισθεν τῶν ὀρέων τῆς Καλαβρίας.

— Πόσον βιάζονται ἐκεῖ κάτω, ἤρριπεν ὁ ἐκ Παλέρμου ἀγγελιοφόρος ἐξελθὼν ἐπίσης εἰς τὸν ἐξώστην καὶ δεικνύων τὴν ἀριστοκρατικὴν συνοδίαν, ἧς ὁ ἐν οἰκοστολῇ ὑπέρητης σπευδῶν ἐσύναζε τὰ τοῦ γεύματος ἐντὸς καλαθίου.

— Κῦτταξε ἐκεῖ, εἶναι καὶ ἓνας ἀββᾶς μαζὺ· τὸν γνωρίζετε αὐτόν, ἀδελφὲ Ἰακωβαῖε; ἠρώτησε τὸν ἠγούμενον.

— Ποῖος δὲν γνωρίζει τὸν ἀββᾶν Σκαλιόνη, ἀπήντησεν οὗτος, ἐξελθὼν μετ' ἄλλων μοναχῶν εἰς τὸν ἐξώστην, εἶναι ὁ λευκὸς κόραξ τοῦ ἱερατοῦ μας, φίλος τῶν Νεαπολιτῶν καὶ τῆς κομῆσεως τοῦ Σελμαρέ... Νά, κυττάξῃ τῶρα ἐπάνω!... Χαῖρε, φίλτατε ἀββᾶ, πῶς εἴσθε;

— Τί νὰ σᾶς 'πῶ, ἀδελφὲ Ἰακωβε, ἀπήντησεν οὗτος, εἶμαι τόσον καλὰ καὶ τόσον κακὰ, ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι κανεὶς ποῦ ἔχασεν ἀκριβὸν φίλον. Προσέχετε, ἀδελφοί, αὐτοῦ ἐπάνω· κάποιος Ἐλβετὸς ἀξιωματικὸς ἔχασε τὸ δρόμον ἢ ἐκρύφθη μέσα εἰς τὸ μοναστήριόν σας. Καὶ μοῦ φαίνεται, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὅτι κυνηγᾷ ἓνα εὐμορφο κορίτσι!

Τῶρα καὶ ἡ κόμησσα ἀνέβλεψε· μεταξὺ ὅμως τῶν μοναχῶν, τὸ βλέμμα τῆς συνήνησεν τὴν Φελιτσίτα, μειδιῶσα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀνθρώπιτον μειδιῶμά της· τὴν ἀνεγνώρισεν. Φοβερὰν ἀστραπὴν ἐξέφρασε τὸ βλέμμα τῆς· ἔμεινεν ἀκίνητος· εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὸν ἀββᾶν:

— Ἄββᾶ, τῷ λέγει, βλέπεις ἐκείνην

ἐκεῖ ἄνω, ἔ; λοιπὸν αὔριον πρέπει ἀφ' ἑσθ' ἵνα μάθω ποῖα εἶναι, πῶς ὀνομάζεται καὶ ποῦ κἀθετα, ἀκούεις;

Ε'

Οὐδεμίαν εἶδῃσιν εἶχεν ὁ λαός, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ μοναχοί, περὶ τῶν διατρέξαντων ἐντὸς ἐνός τῶν κελλίων τῆς μονῆς τῶν οὔτε ἠδύναντο τὸ παραμικρὸν νὰ ὑποπευθῶσι, τόσον ἀτάραχοι καὶ εὐθυμοὶ ἀνεμίχθησαν εἰς τὸ πλῆθος οἱ συγκροτήσαντες τὴν μυστικὴν ἐκείνην διάσκεψιν.

Καὶ αὐτὸς ὁ Σαλβατόρος ἐφαίνετο εὐθυμότατος, συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ Ρωμαίου, εἶχε δὲ ἤδη ἐπέλθει ἡ νύξ καὶ τὸ πλῆθος ἐξηκολούθει διασκεδάζον ἐν ἀδιαπτῶτι εὐθυμία.

Ὅτε τέλος ἠγέρθησαν ἵνα ἀναχωρήσωσιν, ὁ Ρωμαῖος εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα του :

— Φελιτσιτά! σὺ θὰ ἐπιστρέψῃς μετὰ τὸ ἀμάξι τοῦ φίλου μας Μέρλου, διότι ἐγὼ δὲν θὰ ἔλθω ἀπόψε εἰς Μεσσήνην.

— Καὶ ποῦ θὰ πάς, πατέρα; τὸν ἠρώτησεν αὐτὴ, ὡς εἰ προαισθανομένη ἀπευκατῶν τι.

— Θὰ ὑπάγω πρὸς τοὺς φίλους μου εἰς τὸ Ταυρομάχιον καὶ τὰς Μηλάς, προσέθεσε δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύντροφον τῆς κόρης του: Νίνα, νὰ μοῦ προσέχῃς τὴν Φελιτσιτά, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πηγαινοέρχεται μαζὺ σου εἰς τὴν πόλιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκκλησίαν θὰ πηγαίῃ μαζὺ σου εἰς τὴν μονὴν τῆς Βαδνάτσα.

— Δὲν στέλλεις χαιρετίσματα μετὰ τὸν πατέρα σου ἑστὸν Ἀντωνῖνο; ἠρώτησεν αἰφνης τὴν Φελιτσιτάν ὁ πατὴρ τοῦ Ἀντωνίου Μέρλου.

Ἐκπληκτος ἡ νέα ἀνέβλεψε πρὸς αὐτόν.

— Καὶ διατί τάχα; μήπως σὺ ὁ ἴδιος δὲν μοὶ εἶπες ὅτι τὰ κορίτσια δὲν πρέπει νὰ ἀνακατεύονται μετὰ τοὺς νέους;

— Ναί, ἀλλὰ ἔς τὸν ἀρραβωνιαστικὸν πρέπει... ἀποτόμως τὴν διέκοψεν.

— Μπα; καὶ ἀπὸ πότε ἔγινε τοιοῦτος ὁ Ἀντωνῖνος;... Ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα ἀρραβωνιαστικόν!

Προφέρουσα ταῦτα ἡ κόρη, δὲν ἐγνώριζε διατί ἠρυθρία τὸ πρόσωπόν της ὅλον, ἐν ᾧ συγχρόνως ἡ καρδιά της ἔπαλλε βιαίως.

— Ὅ,τι ἀπεφάσισαν οἱ πατέρες, κορίτσι μου....

— Ἄρῃσε τώρα, Σαλβατόρο! μὰ ἀκούς, εἶνε καλὴ ἡ Φελιτσιτά, φέρε τὴν τώρα σὺν εἰς τὸ σπίτι της; σὲ εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.

Καὶ χωρὶς νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε μεταξὺ τῶν, ὁ Ρωμαῖος, ἀποχωριζόμενος, τοῦ ἔσφιγξεν εἰλικρινῶς τὴν χεῖρα.

— Τί νὰ θέλῃ ἀρά γε τέτοια ὦρα αὐτὸς ὁ Ἐλβετός ἀξιωματικός ἐδῶ πέρα; ἔλεγε πρὸς τὴν Φελιτσιτάν ὁ Σαλβατόρος, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν, ἐν ᾧ συγχρόνως, τῇ ἐδείκνυε διὰ τῆς μαστιγῆς του δύο ἵππους βαδίζοντας ὀπισθεν τῆς ἀμάξης του, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων.

Ἐστράφη αὐτὴ καὶ πράγματι, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης παρατήρησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοὺς δύο ἵππους; εὐθὺς ὁμως στραφεῖσα ἐκαλύφθη καλλίτερον διὰ τῆς μαντίλλιας της.

— Μήπως κρούνεις, Φελιτσιτά; τὴν ἠρώτησεν ὁ Σαλβατόρος παρατηρήσας τὸ κίνημα ἐκεῖνο.

Δὲν ἐκρούονεν ἄλλ' ἠσθάνετο τὴν αἰμά της συρρέον πρὸς τὴν καρδίαν ὅτε ἀνεγνώρισε τὸν πρῶτον ἵππεά, ὅστις ἦτο ὁ ἀξιωματικός, ὃν συνήνησεν εἰς τὸν περίβολον τῆς μονῆς.

Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα, τὸ ὄχημα τοῦ Μέρλου διήρχετο τὰς ἐρήμους καὶ σιωπηλὰς ὁδοὺς τῆς Μεσσήνης; οὐδεὶς ἦχος ἐτάραττε τὴν γαλήνην τῆς κοιμωμένης πόλεως, μόνον εἰς τὴν λεωφόρον Φερδινάνδου, ἐν ᾗ ὑψούντο τὰ μέγαρα τῆς ἀριστοκρατίας, ἦσαν κατάφωτα τὰ παράθυρα ἐνός τούτων; πληθὺς ἀμαζῶν περιέμενεν ἐντὸς τῆς εὐρυχώρου αὐλῆς, ἐν ᾗ ὑπῆρξεν ἐν οἰκοστολή ἴσταντο παρὰ τὴν ὑψηλὴν πύλιν τοῦ μεγάρου.

— Καλησπέρα, Βενεδέτο! ἀνέκραξεν ὁ Σαλβατόρος πρὸς τινὰ τούτων, ἔχετε παλιν ξένους;

— Εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς εἰς τὸ μέγαρον, ἀπήντησεν οὗτος, δὲν ἐννοῶ νὰ ἡσυχάσῃ αὐτὴ ἡ κόμησση!

— Ἐ! μὴ σὲ μέλλει καὶ ὅπου νᾶνε θὰ ἡσυχάσῃ, τοῦ ἀνταπήνησεν ὁ Σαλβατόρος, ἐν ᾧ ἔτυπτε διὰ τῆς μαστιγῆς τοὺς ἵππους; ἦκουσε δὲ τὸν Βενεδέτον λέγοντα πρὸς αὐτόν:

— Νὰ δούμε, κουμπάρε!

Ἐκτακτος κίνησις ἐπεκράτει κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐντὸς τῶν εὐρειῶν αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου Σαλαμάρε. Ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος συνηθίζοντο ἐκεῖ πάντες οἱ ἀριστοκράται τῆς Μεσσήνης, οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, καὶ ἐν γένει ὅ,τι βασιλόφρον ἐκέκτητο ἡ πόλις. Τὴν ἐσπέραν μάλιστα ἐτίμησε τὴν συναναστροφὴν διὰ τῆς παρουσίας του καὶ αὐτὸς ὁ διοικητὴς ὁ Δουξ τοῦ Καντάλιο, ὅστις πολλάκις ἀστεϊευόμενος,

— Καλὰ κάμνετε, ἔλεγε πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν, ὅσον μεγαλείτερος εἶναι ὁ κίνδυνος, τόσον περισσότερον πρέπει νὰ συνευρισκώμεθα οἱ βασιλικοί.

Τελευταῖος εἰσελθὼν ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν κόμησσην, ἀφ' οὗ δὲ ὑπεκλίθη πρὸ αὐτῆς ἱπποτικῶτατα, μετὰ χάριτος ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρα, ἐνᾧ συγχρόνως ἔλεγε:

— Θὰ ἤμην ἐδῶ πολὺ ἐνωρίτερον, ἀγαπητῇ μου κόμησση, ἐὰν ἦκουον τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου, ἀλλὰ εἰς τοῦτο μὲ ἠμῶδισε τὸ πρὸς τὸν βασιλέα μας καθῆκον; ἠναγκάσθη τούτεστιν ἐπὶ πολὺ νὰ περιμείνω, μέχρις οὗ λάβω ἀσφαλεῖς πληροφορίες περὶ τῆς σημερινῆς ἐν Ἁγίῳ Πράξ διασκέψεως τῶν ἐχθρῶν μας!

Δὲν ἠδυνήθη ἡ κόμησση νὰ καταστειλῇ σπασμωδικόν τι κίνημα ἀκούσασα τὴν λέξιν καθῆκον; ἦτο ἡ δευτέρα φορὰ καθῆκον ἐπληττε σήμερον ἡ λέξις αὐτὴ τὰς ἀκούας της.

— Σὰς παρακαλῶ, ἐξοχώτατε, τὸν ἠρώτησεν αἰφνης, εἰσθε καὶ ὑμεῖς τῆς ἰδέας ὅτι ἀρμόζει τὸ πρὸς τὸν βασιλέα καθῆκον νὰ προηγήται τοῦ πρὸς τὰς κυρίας;

Ταῦτα λέγουσα ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, δι' ἧς τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν Ἐλβετός τις ἀξιωματικός, δὲν ἦτο ὁμως ἐκεῖνος, δι' ὃν πρὸ μίας σχεδὸν ὥρας ἐναγωνίως ἔπαλλεν ἡ καρδιά της.

— Ὁραιοτάτη μου κυρία, τῇ ἀπήνησεν ὁ Δουξ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ὀνομάσω βασιλισσάν μου καὶ τότε ἀναμφιβόλως τὸ πρὸς τὰς κυρίας καθῆκον θὰ προηγήται τοῦ βασιλικῆ.

Ὁ ταγματάρχης φὸν Μπύρεν ἐπλησίασε τὴν κόμησσην.

— Πῶς, κύριε ταγματάρχα, ἔρχεσθε χωρὶς τὸν φίλον σας, τὸν λοχαγὸν φὸν Χάτβιλ, τὸν ἠρώτησεν ἡ Τερεζίνα.

— Ἄλλ' ἤμην βέβαιος, κυρία κόμησση, ὅτι θὰ τὸν συνήτων ἐδῶ, ἀφ' οὗ μὲ ἐγκατέλειψε ἀναχωρῶν διὰ τὸν ἅγιον Πράξ, ὅπου τὸν εἶχατε προσκαλέσει!

Μειδιάμα εἰρωνικὸν διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ Δουκὸς λέγοντος:

— Τί κρίμα! καὶ πῶς θὰ ἀναπληρώσωμεν τώρα τὴν ἀπουσίαν ταύτην.

Ἡ κόμησση προσεποιήθη ὅτι δὲν ἠνόησε τὸν ὑπαινιγμόν.

— Ἄχ, ναί, ἀπήνησεν γελῶσα, ἐνθυμοῦμαι, βεβαίως, εἰς τὸν ἅγιον Πράξ; ἐκεῖ τὸν συνητήσκαμεν τὸν φυγάδα σας. Εἶχε συνέντευξιν μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τῆς μονῆς μετὰ μίαν ὀραιοτάτην νέαν. Ἐκεῖ, πράγματι ἴδωμεν—δὲν εἶναι ἀλήθεια Σαλαμάρε;—μαγευτικὴν εἰκόνα, ὀραιοτάτην εἰκόνα πρὸς τὸ κελάρυσμα τοῦ πίδακος; ἐκεῖ, ὑπὸ τὸ σύσκιον καὶ ἔρημον περιστύλιον, τοῦ δίδει ἐν ἄνθος καὶ ἐκεῖνος τὴν σφίγγει ἐρωτικώτατα εἰς τὴν καρδίαν του, φεύγει ἐκείνη εἰς τὴν μονὴν, καὶ ὁ νέος τὴν ἀκολουθεῖ, ἐνᾧ ὁ πίδαξ συνοδεύει διὰ τοῦ μελωδικωτάτου ψιθύρου του τὸ ἔσμα τοῦ ἔρωτός των.

— Ἦτο Σικελίς, ἐρωτᾷ ἐσπευσμένως ὁ ἐκπληκτος ταγματάρχης.

— Ἐ! καλὰ, ναί, Σικελίς, καὶ τί μ' αὐτό, κύριε ταγματάρχα;

Εἰς τὴν ἀμνηχανίαν, εἰς τὴν ἐνέβαλεν ἡ ἐρώτησις τῆς κομήσσης τὸν ταγματάρχην, μὴ γνωρίζοντα τί νὰ ἀπαντήσῃ καὶ σιωπῶντα, ἀπήνησεν ὁ Δουξ:

— Καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει τὰ ἐρωτικὰ ἐπεισόδια τοῦ λοχαγοῦ, καθὼς καὶ τὴν τύχην του εἰς τὸν ἔρωτα; Φαίνεται ὁμως ὅτι ἀναπόφευκτος παράγων, κατὰ τὰς συνεντεύξεις του, εἶναι καὶ τὸ κελάρυσμα τοῦ πίδακος; διότι τὴν ἀγνωστον, τὴν ὀποῖαν ἔσωσε, παρὰ τὴν κρήνην τοῦ ἀγίου Γεννάριου, ἀπὸ τοὺς μεθυσμένους, τὴν αὐτὴν συναντᾷ καὶ παρὰ τὸν πίδακα τῆς αὐλῆς τοῦ Ἁγίου Πράξ. Ὡ! τὸν εὐτυχῆ ὄνειροπόλον.

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσασα ἡ κόμησση ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της συσταλλομένην.

«Καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει τὰ ἐρωτικὰ ἐπεισόδια τοῦ λοχαγοῦ» ἔλεγον ὄστε εἰς

αὐτὴν μόνον δὲν ἀνέφερε τίποτε· δικαίως λοιπὸν ἦναψε, τὸ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἀγίου Πράου θέαμα, φλόγας ζηλοτυπίας καὶ ὀργῆς ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Ω! τὴν περιεφρόνει πολὺ αἰσχρότερον ἀφ' ὅσον ἐνόμιζεν, οἱ δὲ λόγοι, οὗς ψυχρῶς προέφερον ὑπὸ τὰς πορτοκαλλέας, ζητῶν συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητά του, ἐβόμβουον ἤδη εἰς τὰ ὠτά της, ὡς ὁ πικρότερος σαρκασμός.

Μετὰ δυσκολίας ἐκράτει τὴν ἐκχειλίζουσαν ὀργὴν της, οὐχ ἤττον κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ εἰς τὰ χεῖλη της τὸ μειδιάμα, ὅπερ ὅμως, ἐν ᾧ ἀπήντα, ἔλαβεν ἐκφρασιν ἀγρίας εἰρωνείας.

— Τί κρίμα; καὶ ἐγὼ σὰς βεβαιῶ ὅτι παρ' ὀλίγον, χωρὶς καὶ νὰ τὸ ἐννοήσω, θὰ ἐτάρακτον τόσον περιπόθητον στιγμὴν ἔρωτος· ὦστε, λέγετε, ὅτι τῆς ἔδωσεν ἐκεῖ συνέντευξιν. Χά!... Καλῶς ἤλθατε, κύριε Λέρχε, πόσον χαίρω, διότι δὲν μὰς ἐλησημονήσατε! τί κάνετε λοιπόν; ἄ; ἄ propro, ἐμάθατε λοιπὸν καὶ σεῖς τὰ ἐρωτικὰ κατορθώματα τοῦ φίλου μας λοχαγοῦ φὸν Χάτβιλ;

Ἐκπληκτος ὁ Λέρχε παρετήρησε περίξ του.

— Μὴ φοβᾶσαι δά, φίλε Λέρχε, τῷ εἶπε γελῶν ὁ διοικητής, κτυπῶν αὐτὸν φιλικῶς εἰς τὸν ὄμιον, δὲν θὰ ἀκούσῃ κανεὶς πρᾶγμα νέον· ὅλοι τὰ γνωρίζωμεν.

— Ἐ! τότε καὶ ἐγὼ ἤμπορῶ νὰ τὰ ἠξέυρω, τί τὰ θέλεις ὅμως, ἀνόητα πράγματα αὐτοὶ οἱ ἔρωτες... πόσαις φοραῖς τοῦ τὰ εἶπα, τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ... ἄσχημο πρᾶγμα εἶναι νὰ ἀγαπᾶ μίαν Σικελίδα, πολὺ δὲ περισσώτερον, νὰ ἀγαπᾶται παρ' αὐτῆς... Χμ! ἄς πάρῃ τὰ μέτρα τοῦ ὁ Χάτβιλ. Ἐχει πατέρα, ἀδελφὸν καὶ ἀρραβωνιαστικόν.

Ἡ κόμησσα μεταὰς μεγίστης περιεργίας τὸν διέκοψε λέγουσα:

— Πῶς εἶπες; ἀδελφόν; πατέρα; ἀρραβωνιαστικόν; τότε λοιπὸν γνωρίζεις τὸ κορίτσι; ποία εἶναι; οὐραίε!

Ὁ Λέρχε ὅμως ἦτο ἀρκετὰ πονηρός, ὥστε νὰ διαφύγῃ ὡς χέλιον τῶν δικτύων της.

— Ἀλλὰ πῶς θέλετε, κυρία, νὰ τὴν γνωρίζω; σεῖς τὴν εἶδατε καὶ ὄχι ἐγὼ! μόνον ἐξ ἀκοῆς γνωρίζω τὴν ἐρωμένην τοῦ λοχαγοῦ.

Τὴν ἐρωμένην τοῦ λοχαγοῦ... ὦστε ἐρωμένη τοῦ λοχαγοῦ ἦτο ἐκεῖνη!... ἐξ ἀκοῆς... ὅλη λοιπὸν ἡ πόλις τὸ ἐγνώριζε καὶ μόνον αὐτὴ... αὐτὴ ἡ ἐμπαιχθεῖσα ἢ περιφρονηθεῖσα τὸ ἠγνώνει! καὶ λοιπὸν νὰ μὴ συλλάβῃ ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ προδότου;... Μήπως δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ Σικελίς; Ω! τοῦτο ἐὰν τὸ ἐλησημόνησεν ἐκεῖνος, ἐγνώριζεν αὐτὴ τὸν τρόπον νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὸ ἐνθυμηθῇ. Ἐντῆ ἐσωτερικῇ δὲ ταύτῃ ταραχῇ της ὡς ἀρμονικὸς ψίθυρος ἐφαθασεν εἰς τὰ ὠτά της ἡ συριστικὴ καὶ μόνον ὑπ' αὐτῆς ἀκουομένη φωνὴ τοῦ Σκαλιόνε, λέγουσα:

— Εἰν' ἡ ἐκδίκησις γλυκεῖά, μὰ μὲ χολὴ μασιέται!

Ἄλλ' ἰδέ! ὅποια μεταβολή! Οὐδ' ἔ-

χνος πλέον ὑπῆρχε τῆς ἀγρίας ἐκφράσεως ἐπὶ τῶν ὑγῶν μελανῶν ὀφθαλμῶν της· μὲ τὸ μαγευτικώτερον δὲ τῶν μειδιαμάτων της στραφεῖσα πρὸς τὸν διοικητὴν:

— Κύριε δούξ, τῷ λέγει, παρακαλῶ, τὸν βραχιονά σας.

Συγχρόνως δὲ πλήρης χάριτος πρὸς τοὺς περίξ ἀποτεεινομένη, εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν της:

— Πολὺ σὰς παρακαλοῦμεν, νὰ μὰς ἐπιτρέψῃτε... ὀλίγα λεπτά, διότι τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους μόνον τέσσαρες ὀφθαλμοὶ δύνανται νὰ τὰς συζητήσωσι.

Ἀφ' οὗ δὲ ἔμεινε μόνη μετ' αὐτοῦ, μακρὰν τοῦ θορύβου τῆς ἐορτῆς, ἐντὸς τοῦ μετ' ἀσιατικῆς χλιδῆς κεκοσμημένου καλλυντηρίου της, ἔστη πρὸ αὐτοῦ καὶ μὲ τὸν γλυκύτερον τόνον, ὃν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἢ φωνὴ τῆς πολυθελγήτρου ἐκείνης γυναικός, τῷ ἐψιθύρισεν:

— Ἐξοχώτατε! ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος λοχαγός, ὅστις εἶναι, ἂν δὲν ἀμφιβάλλω, εἰς τῶν καλλιτέρων ἀξιωματικῶν σας, διατρέχει μεγάλον κίνδυνον· ὁ Λέρχε δὲν ἤθελε νὰ τὸ εἶπῃ, τὸ γνωρίζει ὅμως καλλίτερον ὄλων μας, διότι ἀνακατεύεται μὲ ὄλου. Ὑπάρχουν ἀδελφός, πατήρ καὶ ἀρραβωνιαστικός, οἱ ὅποιοι ἐννοοῦν νὰ ἐκδικηθῶσι... ὥστε θὰ τολμήσω νὰ παρακαλέσω χάριν, ἐκ μέρους τοῦ παντοδυνάμου διοικητοῦ;...

— Χάριν! ἀλλά, ὠραιότατη μου κυρία, χάριν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ θὰ σὰς ἐγνωμόνου, ἠθέλατε κάμῃ ἐμέ, ἐὰν μοι ἐπιτρέπατε νὰ ἐκπληρώσω τὸν ἐλάχιστον πῶθον σας!...

— Λοιπὸν δύναμαι νὰ ἐλπίσω, ὅτι θὰ λάβῃτε ὑπ' ὄψιν σας τὴν παράκλησίν μου;

— Τί ζητεῖτε, Τερεζίνα; διατάξατέ με καὶ αὐριον ἢ διαταγὴ σας θὰ εἶναι ἐκτέλεσις.

— Αὐριον;... ὦ, ὄχι, τόσον ὀργήγορα ὁ κίνδυνος δὲν ἐπείγει τόσον· καὶ μάλιστα οὔτε τὸν γνωρίζω· ἀλλ' ὅταν μάθω τί τεκταίνεται ἐναντίον του, τότε μοι ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃτε ὅ, τι σὰς ζητήσω διὰ... τὸν λοχαγὸν αὐτόν.

— Ἐχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου! Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἐφ' ἧς ἐκεῖνος ἐναπέθεσε περιπαθὲς καὶ παρατεταμένον φίλημα.

Ἐπανήλθε δὲ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ δουκός· καὶ ὡς εἰ νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τι, εὐθυμοτάτη ἀπένευε παντοῦ χαιρετισμούς διὰ χαριστάτου μειδιάματος. Οὔτε ὅμως ὁ θόρυβος καὶ ἡ ταραχὴ τῶν διασκεδάζόντων, οὔτε οἱ μεθυστικοὶ ἦχοι τῆς ὀρχήστρας, προκαλοῦσιν εἰς χορόν, κατώρθουσαν νὰ σιγήσωσι φωνὴν τινα ἀσθενῆ, καὶ ἐνδόμυχον, ἧτις ἐκ τῆς παλλούσης εἰσέτι καρδίας της, ἐφθανε μέχρι τῶν ἰσοῶν της καὶ ἧτις συνεχῶς τῇ ἀνεμίμνησκε τὴν ἐπαθὸν σικελικοῦ τινος ἐρωτικοῦ ἄσματος:

Εἰν' ἡ ἐκδίκησις γλυκεῖά· μὰ μὲ χολὴ μασιέται!

[Ἐπεται συνέχεια].

Α. Δ. Χ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμᾶι σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάσσα, δραχ. 1,50 (1,60).
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σικηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδόσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως. ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννητῶρων». Τόμοι 2. Δρ. 5. [5,50]
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès. Δρ. 1,50 (1,70).
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετὰ φρασὶς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [1,20]
 «Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ. λ. 70 (80)
 «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) Δρ. 2,50 (2,80)
 «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)
 «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία Η. Émile Chevalier. Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
 «Τὸ Κατραμένον Καπῆλεον», μυθιστορία Λουδοβίκου Νοῦρ. Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ζιλ Βλά», μυθιστορία Δρ. 5 (6)
 «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
 «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 2 (2,20)
 «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
 «Τὰ Ὑπερᾶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone. Δρ. 4 (4,20)
 «Τὸ τέκνον τοῦ Ἑραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)
 «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμιθ. Δρ. 3,25 (3,75)
 «Ματθίλδη» μυθιστορία (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σῦη. Δρ. 7 (8)
 «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετὰ φρασὶς Λάμπρου Ἐνυλλῆ. Δρ. 3. (3,30)
 «Ἐὼν Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετὰ φρασὶς Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]
 «Τὰ Δύο Λίκανα Αἰμιλίου Ρισβούργ. Δρ. 1,50 [2]
 «Ἡ Ὁραία Παρισινὴ» λεπ. 60 (70)
 «Παρισὶον Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σῦη, μετὰ φρασὶς Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]
 «Ὁ Διάβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)
 «Μπουμπούλινα—Ἀρχάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. Δρ. 3 [3,30]
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλλίου Βέρν. Δρ. 4 (1,20)
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολά Δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαριτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετὰ φρασὶς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 4 [1,20]
 Ποιήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)
 Χρυσόδετα 4
 «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρῶ. μετὰ φρασὶς Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
 «Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 1,50 [1,70]
 «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλείδου 2 (2,20)